

Biografija

Katarina Drenjanin, rođena je 2001. godine u Beogradu. Po završetku Filološke gimnazije, smer za francuski jezik, upisuje osnovne studije slikarstva na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu 2020. godine. Diplomira je 2024. godine, pod mentorstvom profesorke Biljane Đurđević i asistentkinje Živane Mijailović. Trenutno je studentkinja master studija slikarstva na istom fakultetu, takođe u klasi profesorke Biljane Đurđević. U svom dosadašnjem radu izražavala se kroz različite medije: video, performans, crtež, slika, instalacija, skulptura, nađeni objekti i drugo. Tematski okvir njenih radova nadovezuje se na pojmove kao što su kuća, dom, sećanje, prošlost, propadljivost, osećajnost i čovek.

Kuća koja gori, objekat, karton, akrilna boja, lepak, olovka, 17x10x24 cm, 2024.

Katarina Drenjanin

KUĆA

4 – 16. MART 2025.

GALERIJA DOMA OMLADINE BEOGRADA

www.domomladine.org

KUĆA / Katarina Drenjanin

Izložba pod nazivom „Kuća“ pokazuje umetničke radove nastale od decembra 2023. do maja 2024. godine, umetnice Katarine Drenjanin, i predstavlja deo istoimenog izložbenog projekta „Kuća“. Ovde prikazani umetnički radovi predstavljaju lična svedočenja o osećajima, osećanjima i sećanjima odrastanja i života u jednoj porodici, jednoj kući. Izložba ne pokazuje u detalj život jedne porodice, već poneke od sećanja ili osećaja koje umetnica nosi sa sobom, mentalno, fizički, i koje potom izražava putem svojih umetničkih radova.

Ona koristi različite medije: nađene objekte – prozore, stolice, cipele, odelo...; i različite materijale: vuneni, akrilni i konac od jute, filc, metal, silikon, karton, drvo, papir, i druge. Karakter ovih materijala je potrošnost, upotrebljivost, a korišćenje njih ekonomična ponovna upotreba stare odeće, starih stolica, starih prozora. Ovakvi motivi asociraju na prošlost, starost, prolaznost i propadljivost. Umetnica se uglavnom služi probranom paletom boja: različitim tonovima crvene, bele, crne, ili drugačije, bojama kreča, maltera, drveta, metala.

Pomenutim materijalima, i u pomenutom koloru, umetnica rekreira prostore sećanja, zatvorene ili otvorene prostorije, a motiv kuće transformiše u četvrtaste objekte velikog ili malog formata, nalik na kutije, asocirajući ih sa osećajem stešnjenosti, zatvorenosti u prostoru kuće. Objekti velikog formata kao što su „Crna kuća“ i „Drvena kuća“, interaktivni su i nadovezuju se na univerzalne karakteristike kuća ili domova: crna kuća – sa stolicom, u senci, u mraku, kao prostor za odmor i prijatno izolovanje od sveta i buke, ili neprijatan i strašan prostor, samoće i tišine u mraku? Dok sam naziv crna kuća podseća na opšte izreke, sujeverja i kunjenja, tipa „crna ti!“, crna mačka, u kojima pridev crn znači nešto sa lošom sudbinom, nesrećom, nešto strašno. S druge strane, „Drvena kuća“ nosi sa sobom asocijaciju na nestabilne, stare, ili sklepane domove, koji su nedovoljno sigurni, otporni i čvrsti, podignuti od potrošnih materijala. Ovaj objekat možemo da razumemo dvojako, kao metaforu za osećaj nesigurnog doma, ili doslovno, kao prikaz fizički nestabilne i time nebezbedne kuće.

Predmetnim radovima pridružuju se tri video-performansa, kojima umetnica ponavlja osećaj zatvorenosti, izolovanosti ili stegnutosti u telu kroz različite akcije: obmotavanje svojih ruku u crveni konac, stvarajući pritisak, bol i trnjenje, dok se konac useca u kožu, dovodeći ruke u položaj u kom su zarobljene, i iz kog moraju tako zarobljene i stegnute da se oslobađaju; zatim akcija obmotavanja glave, kojim umetnica pojačava osećaj skrivenosti ili skrivanje, opet pod emotivnom ili mentalnim pritiskom, koji je fizički ponovljen u akciji obmotavanja; i na kraju, performans odmotavanja stolice, koji predstavlja čin oslobađanja.

Dom omladine Beograda
Makedonska 22
dobinfo@domomladine.org
www.domomladine.org

Za izdavača:
Andrija Bojanić, direktor
Urednica programa:
Marta Marković

Savet Galerije:
Davor Dukić
Milan Bosnić
Olivera Vukotić
Saša Janjić

Dizajn:
Dom omladine Beograda
Štampa:
Promo Print

U svom radu, umetnica na simbolički način doživljava performativne akcije, konstruisane objekte, kao i same predmete od kojih se umetnički radovi sastoje. Stolice nose asocijaciju stegnutosti u čovekovom telu, krutosti, nepomičnosti, kao što su i one same krute, čvrste. U pomenutom performansu odmotavanja stolice simbolički oslobađanje stolice od konca, kao dodatnog pritiska, za nju predstavlja oslobađanje nje same od pritiska, iako i dalje ona sama ostaje sa zaostavštinom krutosti u telu.

Prvi rad koji vidimo sačinjen složenom upotrebom više predmeta, objekata, a opet sa upotrebom i akcije obmotavanja, ili uopšte korišćenja konca, jeste rad „Portret mog oca“. Ovaj rad nam takođe prvi jasno i direktno pokazuje vezu izložbenog projekta, predstavljenih umetničkih radova i naziva izložbe „Kuća“, sa ličnim životom umetnice, i otkriva nam autobiografsku konotaciju izložbe, i pored univerzalnih motiva i prikaza.

Dalje od predočavanja osećaja koje umetnica prepoznaje u sopstvenom telu ili uopšte u kontaktu čoveka sa objektima, prostorima i prostorijama za život, ovde vidimo njen lični doživljaj svog oca, predočen kroz predmete i akcije sa istim tim predmetima. Osetljivi prikaz odsutnosti, težine, i privrženosti umetnice prema svom ocu. Stara odeća, pantalone, odelo, njegova su odeća, i nose memoriju toga da ih je on nosio pre dvadesetak godina, za neku porodičnu svečanost. Starog kroja, kvalitetnog materijala, elegantna, divna odela. Crne cipele su takođe njegove. Njihova obmotanost u crni konac takođe je otisak pritiska i težine, ali ovaj put možda one koju on oseća svakodnevno. Isprepleten konac, svezan u čvorove, tako da se naprave šake, kvrgave ruke, jedna slobodna, a druga koja drži čvrsto novac, takođe asociiraju na njegovu ličnost, i možda svakodnevnu poteškoću i zadovoljstvo, vezano za novac. Dva prozorska krila na koja su okačene stvari asociiraju na kuću, ili na odsustvo kuće, i svakako, njegovu povezanost sa njom.

Radovi prikazani u okviru izložbe „Kuća“ ostavljaju prostora za lična tumačenja, budući da sadrže poznate, univerzalne, predmete i motive, sa kojima možda svako od nas ima neku ličnu vezu i istoriju: očevi, kuće, prozori, stare stolice, odela, mali ramovi za porodične slike, i tako dalje. Izložbeni projekat „Kuća“ ima za širi cilj povezivanje ljudi i naših ličnih iskustava, vezanih za kuću.

Izložbeni prostor tako ima za cilj da postane prostor sećanja, dijaloga, saosećanja, deljenja iskustava, saznavanja o našim ličnim i tuđim istorijama. Ova izložba bi bila početak ostvarivanja predloženih ciljeva, komunikacije i upoznavanja sa time šta kuća predstavlja za nas, kako se u njoj osećamo ili kako smo se u njoj osećali, kakva sećanja nosimo sa sobom u našim telima i glavama. Projekat počinje pokazivanjem jednog dela umetnicine lične istorije, a zatim ostaje želja za daljom komunikacijom projekta sa publikom.

Katarina Drenjanin

Portret mog oca, instalacija od nađenih predmeta, drvo, tekstil, koža, vuna, metal, promenljive dimenzije, 2024.

Dve osobe - svezane stolice, instalacija, dve drvene stolice, vuneni konac, promenljive dimenzije, 2023.

Dve osobe - svezane stolice, instalacija, dve drvene stolice, vuneni konac, promenljive dimenzije, 2023. (detalj)

Crvena stolica, intervencija na nađenom predmetu, drvena stolica, vuneni konac, 50x50x70 cm, 2024.